

בצבעים שקטים, יפים מאד. את המוסיקה כתב איירון קופלנד.

„היד השחורה“

ניו יורק בתחילת המאה. צעיר שאביו נרצח בידי כנופית פושעים חוזר מאיטליה כדי לנקום את דם האב. בעזרת קצין משטרה ותיק הוא מצליח לגלות ולחסל את הכנוף. יה. טגנן הסרט מתאים לנושא: אין התפתחות של דמויות, רק שאיפה להגביר את המתיחות. אך למרות המלאכותיות הקיצורית, הסרט מעניין למדי וגותח. הצילומים (של פול ווגל) מצוינים והמשחק, ביחוד של ג'ין קלי וקארול גי. נאש טוב. ביים ריצ'ארד תורפ.

ריצ'ארד תורפ הוא אחד מבעלי המלכה המובהקים בשטח הביום. סרטים אין מספר משל מטריגולדווין-מאיר נושאים את חתימתו. הוא שלח ידו בכל סוג של סרטים,

ג'ין קריין (המניפה)
לידי נוספת את בעלה

החל באחדים מסדרת טרונ וכלה במאלא יח. באמצע באו „האקלברי פיין“ „בוא יבוא הלילה“, „האיש הדק חוזר הביתה“, „לאסי בסכנה“, אתן על אי בודד, „פיסטה“ ועוד.

ריצ'ארד תורפ הוא מאתם הבמאים שאפי שר לסמוך עליהם שידעו להוציא מתחת ידם עבודה מלוששת מבחינה טכנית, לפעמים — אף סרטים שאינם משעממים כל עיקר, אך לעולם לא מלאכת אמנות.

„חשמלית בשמה תשוקה“

מחזה שזכה להצלחה מרובה בברודוויי ובלונדון, מוסרט עתה בהוליווד בהשתתפות מארלון בראנדו וויאן ליי. בשעת סצינה של שיכרות נפצע בראנדו בחתפו והיה נאלץ לשכב במיטה במשך 3 ימים תמימים. בפגישה עם העיתונאים, במ לבשה את תלבושתה גיבורת הסרט הנימפומאנית (פאה נכרות בלונדון) אמרה וויאן: „גיליתי שהריקוד הוא צורת ההתעמלות הטובה ביותר“.

שקט. מצלמים

„נר לרות“ הוא סרט אמריקאי ש' יוסרט בשנת 1951 בישראל. בימים אותו אוטו פרמינגר בשותפות עם ברוך דינר, במאי ישראלי. החווה בין השנים נחתם בהוליווד לפני זמן קצר, אולם פרטים מלאים על תכניות ההסרטה עודם חסרים.

התסריט נכתב בידי לאופולד להולד, המתואר כסופר ישראלי, והוא דן בחייהם של קומץ אנשים בישראל בתקופת מלחמת העצמאות. אם כי לא נקבע עדיין מי יהיו כוכבי הסרט, מתנהל משא ומתן עם ג'ון גארפילד. באם יבחר, יהיה השחקן האמריקאי היחיד בסרט; האחרים יהיו שחקנים מקומיים.

ברוך דינר, שהיה יועץ טכני בסרט „הרב במדבר“, יהיה עוזרו של פרמינגר. ההסרטה תעשה בחיפה, תל-אביב, ירושלים והנגב והסרט שימומן על ידי מקורות פרטיים יופץ על ידי חברת סרטים הוליוודית.

דוגמנית ומלכת יופי ג'ין קריין (ראה תמונה) ילידת קאליפורניה, ניסתה את כוחה על הבמה עוד בבית הספר בלוס אנג'לס, בראשית שנות השלושים. שבע שנים לאחר זאת הרי היא דוגמנית ומלכת יופי.

אולם כל איתו זמן היא מנסה להיות לשחקנית. ריינהארט מציג את „שירת ברנאדט“ על הבמה — והיא מנסה לקבל תפקיד — ונכשלת. היא עומדת לשחק בתפקיד חשוב בסרטו של אורסון וולס, „משפחת אברמסון“; התפקיד נמסר לאי חרת. לבסוף היא מצליחה להשיג חוזה אצל פוקס וניתנים לה תפקידים פעוטים בסרטים מוסיקליים וקומדיות קלות.

אט אט עולה ג'ין ממעמד של שחקנית משנה למעמד של כוכב. תפקידה הרציני הראשון ב„המניפה“ הוא למעלה מכור חותמה ולרגע נדמה כאילו נהרס עתידה. לפתע היא מקבלת תפקיד שונה לחלוטין: נערה אמריקאית אופינית בגם נערת רוצה לחיות. הצלחה עצומה. מאני קביץ נותן לה תפקיד דומה במקצת ב„מכתב לשלוש נשים“, סרט בר מזל... אף כי ג'ין לא הצטיינה בו במיוחד: הסרט זוכה באיסקאר.

ולבסוף, ב„פינקי“ הוכיחה ג'ין קריין כי היא גם שחקנית דרמטית טובה. ג'ין אינה שחקנית גדולה, עדיין, אך יש לה הנתונים להתקדמות אל הפסגה האמיתית. משחק אמיני ופנימי, וחו העי לומים השופע מינה משיך אותה לחקידים שיחירות גדולות ממנה, אינן מסוגלות ל- בצעם.

„זירת הפשע“

שוטר חרש רודף אחרי כנופיה של שודדים. הוא מתידד עם זמרת מועדון לילה. המוליכה אותו אל אחדים מאישי הכנופיה, אך לבסוף טומנת לו פח. לאחר קרב-יריות מר מתחסלת הכנופיה.

וואן ג'יסון הוא השוטר בסרט זה, שאינו בלשי במובן המקובל של המלה, — איזכאן כל מסתורין — אלא מראה היא בריאליזם רב את דרך עבודתה של המשטרה. גלוריה דה הייבן טובה מאד כזמרת בית הקפה.

משחקו „חזק“. לאחר שמונה שנים רצופות של עבודה אצל מטריגולדווין-מאיר עזבה גלוריה דה הייבן (ראה תמונה) את האולפן „אני מבכרת תפקיד קטן אך של ממש וחוק, על תפקיד גדול שאינו מושך את עיניו של הקהל“ שיתן לה את ההזדמנות הראשונה להופיע על הבד.

גלוריה דה הייבן היא בתם של זוג שחקנים ותיקים ומפורסמים על הבמה האמריקאית. מילדותה עסקה במשחק וב' זמרה. תפקידה כזמרת ב„זירת הפשע“ אינו דבר חדש עבורה; היא שרה בתזמורתו של בוב קרוסבי זמן ממושך. סרטיה אצל מטרו היו, לראשונה, סרטים מוסיקליים כמו חסרי ערך ואחר כמה מלודרמות כמו „הרופא והנערה“ ו„זירת הפשע“, תפקידים שלמרות חשיבותם היחסית לא סיפקו אותה.

גלוריה מחפשת עתה את עתידה אצל פוקס. היא שואפת למשחק „חזק“. ברם, ספק אם כשרונה מספיק לטפל בתפקידים כאלה.

„הבובי האדום“

ג'ון סטיינבק כתב את התסריט לפי סיפור שלו עצמו ומילס מילסטון ביים. זהו מעשה בילד מתבודד מן תשע (פיטר מילס), אשר אביו, מורה מן נפש, לא יכול להשלים עם החיים החדשים בחווה בכפר. הילד אוהב את הפוני גאבילאן ופונה אל הפועל בילי (רוברט מיצ'אם) שהעורר לו לאמן את הפוני. הפוני מת וטום מאבד את אמונו בבילי, עד שהאחרון מבטיח לתת לו את הסייח העתידי להיחלד לסוסותו.

הפוני ומותו גרמו לשינויים ביחסים בין כל אנשי החווה ובסופו של דבר משלים טום עם אביו, והאב (שפרד סטראדווין) מגיע לידי הבנה עמוקה יותר עם אשתו (מירנה לוי).

פיטר מילס משחק את התפקיד הקשה של טום בהבנה, בהתאפקות וברוש, אך לא ברגשנות. מירנה לוי בתפקיד האם והשחקן ים האחרים הם טובים מאד, והצילומים,

„המניפה“

סרט המבוסס על מחזהו המלודרמטי המפורסם של אוסקאר ויילד, מניפתה של לידי ווינדדמיר.

לורד ולידי ווינדדמיר הצעירים חיים „חיים טובים“ בלונדון של תקופת המלכה ויקטוריה. מנת חלקם: הכנסה קבועה וה' גונה (מס הכנסה היה אז פעוט), בית מרווח, משרתים, בגדים הדורים לרוב, מסר בות ונשפים ורומנטיקה. את הרומנטיקה מספקת הרפתקנית מפורסמת, הגברת אר' לין, השואפת להתקבל אל החברה האנגלית הגבוהה. לורד ווינדדמיר, משום מה, מנסה לעזור לה במאמציה; הוא נושא בכל הוצאותיה ואף מזמין אותה לנשף ריקודים שעורכת אשתו.

רכילות לא נעימה על דבר היחסים בין בעה וגברת ארליין מגיעה לאזנה של לידי ווינדדמיר, והיא מחליטה, כתגמול לנטוש את בעלה ולהמלט אל רועותיו של מאהב ותיק, לורד דארלינגטון. כאשר מוצא לורד ווינדדמיר את המניפה, נכנסת אל החדר לידי ארליין ונוטלת את החרפה על עצמה: המניפה שלה היא.

למחרת עוזבת גברת ארליין את לונדון. לידי ווינדדמיר החוזרת אל בעלה, לעולם לא תדע שלידי ארליין אינה אלא אמה שלה.

הלורד והלידי ווינדדמיר מוסיפים לחיות חיי אושר, עד אשר, לפי הגרסה האמריקאית, שניהם נהרגים באחד מלילות „הבליץ“. מניכתה המפורסמת של לידי ווינדדמיר מוצעת במכירה פומבית, והבמאי אוטו פרמינגר מצל עובדה זו כדי להעביר על הבד סידרה של „השכונת העברה“.

למרות השימוש בסמנים הוליבודיים שיגרתיים על בדי פרמינגר לשמור על תוכן ורוח המחזה. הוא הצליח — אם כי הגזים ולא דייק ביותר בתיאור החיים והמנהגים הוויקטוריים — לתת תמונה משעשעת וכמעט נאמנה של התקופה.

מן השחקנים ראוייה לציון מאריטה האנט, השחקנית האנגלית המצוינת, בתפקיד המשנה של דוכסית הולכת רכיל, הנוהגת כחתולה אריסטוקרטית והנראית כך.

ריצ'ארד ג'ין ילדותי במקצת כלורד ווינדדמיר. לעומתו נשא ג'ורג' סנדרס את תוארו האריסטוקראטי (לורד דארלינגטון) בגבהות יתירה. מאדלין קירול, חוזרת כגברת ארליין, ואילו ג'ין קריין, כתמיד, חמודה עד מאד, אך כלל וכלל לא לידי ווינדדמיר של אוסקר ויילד.

גלוריה דה הייבן („זירת הפשע“)
זמרת טומנת פח

תקופת האטום

איש ממשוקף ורוזה בן 43 מציג את תמונתו לראווה בגלריה כ"ץ, תל-אביב. שמו יהושע קוברסקי. נוסע לחו"ל, וזהו תערוכה ראשונה מיצירותיו.

ביוגרפיה — הגיע ב-1925 (ילד), חזר לחו"ל וחזר משם (פרס) ב-1940. חי מצ' יור, בירושלים. טוען כי הוא הוא הראי שון „גילה“ את צפת וגר בה שלוש שנים. כרוב אמני הארץ הוותיקים עבר גם קוברסקי (אם להאמין לו) את דרך היסוד רים הפותחת בציור יהודי נוסח „בצלאל“ (פורטרים עם זקן פרוץ, מצח חרוש קמטים, עיניים בוערות בניצוק משיח' נבאי), ומסיימת בנקודות-זכובים על רשת קורי עכביש (חזיות הדור בראי מודרניס טי), פלוס או מינוס נופך „ארכישראל“. אך שלא כרוב אמני הארץ, הצליח קוברסקי לשמור על שלמותו וטוב-שמו. ואם אין לראות בו עדיין אמן מיוחד במינו, הרי

יהושע קוברסקי (סיוט לילה)
מזקן פרוץ לקורי עכביש

לפחות אין הוא שם עצמו לקלס באקספ' רימנטים שאין הוא עצמו מאמין בהם ושבוואו כדי לצאת ידי חובה (חובת מי?). אחת המלים השגורות בסלאנג של הצ'ירים היא „קומפוזיציה“. תרגומו הפשוט של מונח זה לעברית הוא „חיבור“. קומ' פוויציה היא תורת חיבור האלמנטים (המש' פטים) שבתמונה להרמוניה כל שהיא. ובהיות ההרמוניה, כרבים דברים אחרים, עניין של טעם — הרי שבה בעיקר מת' אופיו האיש של כל אמן, אם לא באינם של דור או אסכולה. ודי למבין אם נזכיר כאן את מהפכת ההרמוניה של המוסיקה המודרנית, שהביאה לכלל תזמור מיני דיסוננסים ואקורדים אנתרמוניים.

ואם לחזור אל קוברסקי: תפיסתו היא תפיסה רישומית מובהקת. אין הוא מאלה המניחים בנדיבות ובפניור-נפש כתמי צבע, משחקים בהם תוך השראה פיוטית עד שאווילת השראתם (הפיוטית). ישנה מין גבריות באופן רישומו. ואף על פי שאין אתה מוצא אצלו קו טהור או הדגשת הקונטרות — הרי מורגש הקו מאוד, ותמונתו הן בעיקרן משחקי-קווים.

התמונה מס' 3, „ביכורים“ — צבע עז ואכזבי במקצת, אך חזניותו של הקו מחפה על כך. מס' 2, „אדם וחווה“ — גרר טסקה מקורית, המראה את אדם וחווה כשני פסלונים קטנים וביניהם „טבע דומם“ בצורת קצרת פירות ענקית. מס' 1, „ברא' שית“ — תמונת-הגות רצינית, ועם זאת עליזה. אדם וחווה על רקע בראשית (לא פסטי) וישנו בחווה משהו צפרדעי, דוחי, המרמז על ראשית-החיים. מס' 15, „בדוים“ — רישום יפה וצבע לא רע, אך לא אר' צישראלי. יותר מדי התרשמות מ„המזרח“.

התמונה „תקופת האטום“ — עצובה מאוד מאוד ביטוי.

כמו כן מושכת בתערוכה את תשומת הלב סדרת פסלים המתארים את הדרך לאילת. הגזנים הם אפורים-עפורים, ונד' מה כאילו ההרים הם אמיתיים, עשויים שחם (גרניט). לשם חיוק הרושם הגרניטי מפזר הצייר בנוף דמויות אנושיות שקפאו כס' פינקס לעולמים והפכו לאבן.

לפני חצי שנה נשא יהושע קוברסקי לאשה את הרקדנית האמריקאית קורין חכם, אחרי היכרות-בוק. הנשואים התקיימו תוך 6 שבועות מן היום בו דרכה קורין, גייגנית דינאמית, על אדמת ישראל.

כשנישאה אמרה: אינני אוהבת את הציור הבאסטרקטי, אך אשתדל להתרגל אליו. עתה, כעבור 6 חודשים, היא מכריזה בשמחה שירדה לעומקה של האמנות התי-דישה.